

En kunstnerskæbne

Peer Hultberg

Han havde malet siden han overhovedet kunne holde på en farveblyant og han vidste at han var et geni. Han blev ganske vist ikke optaget på noget akademi men så er rænker jo eneafgørende den slags steder, og professorerne skal nok hytte sig for at støtte et talent der er større end deres eget. Han søgte at finde afsætning for sin kunst men mærkede snart hvad det vil sige at være miskendt. Da var det at han begyndte at kopiere de store mestre. Han vidste at i hvert fald de ville forstå ham, det var somom han ligefrem fik dem i tale og hvad betyder det så at denne verden vender én ryggen. Han studerede deres teknik, han studerede værker om deres teknik, de blev ham hans eneste fortrolige og han blev fortrolig med deres hele udvikling fra lærling til mester. Til sidst forekom det ham at han selv mangen gang var lige så god som de og nogle gange bedre, og den uafrystelige vished om at verden skyldte ham anerkendelse blev så nagende at han følte det tvingende nødvendigt atter at udsætte sig for dens dom. Han bragte et af sine middelgode billeder til en kunsthandler og forklarede at en tante af ham gerne ville vide hvad det var hun ejede, også naturligvis med henblik på eventuelt salg. Kunsthandleren der var en anerkendt specialist i nederlandsk kunst fra det syttende århundrede, mente at det var en Steenwijk den Yngre, skønt det måske tilmed, måske tilmed, og han tilbød ham som tantens stedfortræder en sum han endnu aldrig havde troet det muligt at besidde i kontanter. Han følte at verden begyndte at forstå ham og foretog hyppigere besøg hos udvalgte kunsthåndlere, stadig dog kun med middelgode værker. Nogle var særdeles imødekommende, andre nervøst mistænksomme, atter andre forarget afvisende, men på samme tid som ejendomsforholdet betvivledes talte ingen om forfalskning hvad det naturligvis heller ikke kunne siges at være. Endelig stødte han på den rigtige mand der direkte henkastede at hvis hans tante havde flere lignende billeder ville han da gerne kigge på dem, han havde adskillige interesserede kunder fra Midwest og Texas. Det var da at han

endelig afslørede sine mesterværker. Og han havde snart den glæde at vide dem ikke alene i hænderne på kendte samlere men også på væggene i kendte museer. Alle mente at det hans uændret frugale levevis til trods, dog var det grådighed der sluttelig fældede ham, og han selv hældede også til den opfattelse indtil han de lange år i fængslet fik lejlighed til at overveje sit liv. Han indså da at det var et følgestrengt og selvforskyldt resultat af hans higen efter tom anerkendelse i det dennesidige, og da han kom ud besøgte han i stille beskedenhed i hvert fald een gang månedlig sin Kalf der med sin lykkeligt opnåede eksporttilladelse efter Sotheby-auktionen havde fundet sig en prominent plads på en endevæg i Statens Kunstmuseum og ifølge det officielle katalog, stadig havde en forbløffende friskhed i farverne med sit dristige motivvalg og dybe symbolindhold.